

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 59.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563625392688/facsimile.pdf> (tilgået 13. juni 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

»Kjære Pige!« sagde *Moritz*, »Du maa sandelig fortælle den hele Historie eller ikke sigt Sligt.«

»Han er bange for sit Rygte!« raabte hun da leende. —

Paa sin Chiffoniere havde hun en Samling af Nuslerier: to Hanner, limede sammen af Fjer, et heelt Fartøi, blæst af Glas; men nydeligst vare fem smaa Porcelains-Figurer, der forestillede Amor i forskjellige Skikkelser. Først den nøgne lille Krabat med Kogger og Pile, derpaa Amor som Skorsteensfeier med Stigen, saa som Officer med Generalhat paa Hovedet, Sabel om Livet og store Støvler paa, forresten nøgen; Nummer fire: Vægter med Morgenstjerne og Kabus; Nummer fem: Matros med blank Hat, kort Trøje og Aaren i Haanden.

»Du mangler ham bare som Præst,« sagde Veninden.

»Der har jeg *Moritz*! det er i stor Udgive, men derfor er han nu ogsaa mere klædt paa.«

»Du kommer virkelig til at ligne den gamle Frueovre i Fyen,« sagde han; »Du taler næsten ligesom hun, har saa mange af hendes Noder; ja, endnu gaar det; imedens Du er ung, saa kan det klæde endnu, og jeg er vel selv blind i Forlovelsesdagene, men naar Du bliver gammel og — —«

»Gud, jeg bliver nok stille og kjedelig!« sagde hun. »Naar Du først faaer mig op til Færøerne eller over paa Bornholm, saa skal Du see, hvor sindig og kjedelig jeg bliver, ja, saa ønsker Du mig nok mit Humeur tilbage!«

Vinteren var gaaet. Det var en Aften i det tidlige Foraar; *Caroline* var som alle Mennesker forkjølet, »ja, i en saadan Grad forkjølet,« sagde hun, »at jeg maa bruge Lagen og ikke Lommetørklæde!« *Moritz* var i daarligt Humeur, ærgerlig over at *Herman*, som han holdt af, og som var god og dygtig, havde faaet, som han kaldte det, en af den fyenske Bedstemoders Raptusser. *Herman* havde pludselig opgivet at studere og vilde være Maler, eller hvad der nok mest laa ham i Sindet, han vilde afsted til Italien. Sex hundrede Daler havde han vel fast om Aaret, men hvad skulde de forslaae i Udlandet, og hvad Fremtid havde han for sig, dersom Bedstemoderen gjorde ham arveløs? »Jeg har prædiket for ham,« sagde *Moritz*, »det hjælper ikke. Alt er i Orden til Afreisen; det er nok Generalen, der holder af